

"הדהוד"

להשתבץ. לקבל מדבקת כוכב,

להצמד אל קו המתאר

להיות התנהגות למופת

להתפתל בתוכה – חטא ללא נחת

להחבט על ידי הטורים הכחלים

להדרס על ידי השורות הדקות

להאריך את צואר הלמד

לקצר רגל של ה"א

ידיים בצדי הגוף

שקט.

לשאת עינים לשולי המחברת

שם אנחנו מקשקשים.

מורים-אמנים-יוצרים מחוויות בית הספר

תערוכת משבצות נוצרה מתוך הפרדוקס המובנה בעבודה של אמנית ומורה, מורה ואמן: בין יצירתי לשיטתי, בין טיפוח הכישרון האישי לפיתוח הנער והנערה, בין חופש לגבול. היום אנו חוזרים כאמנים לתקופת הילדות, ובהדהוד של התלמידים שהיינו והמורים שנעשינו בחלוף השנים, מעידים בשפת האמנות ובגוף ראשון על החוויות האישיות שלנו בבית הספר.

"הלוואי והייתי שקוף / אולי כך לא היו מצלקים אותי // חבול ופצוע יצאתי משתיים עשרה שנות לימוד שבעיקר לימדו אותי שלא נולדתי ללמוד – את המונולוג, שמספר על נקודות הזכורות לי היטב מילדותי, כתבתי כנער. היום, כאדם בוגר, החלטתי לחזור אליו ולהציג אותו, ואת עצמי דרכו מחדש". אלון גורן

"אני חוזרת לילדה שבי, לזו המאובחנת, השונה, שלא מצליחה, לא מתאימה. אל המספרים והטבלאות, אל האבחונים שליוו אותי כל חיי הצעירים והבוגרים ואל זיכרון אחד מתוק של מורה לאמנות שראתה רגע אחר, של ילדה מציירת עץ ונתנה לה תוקף בעולם. פשוט." יערה דרימר

"ההתאמה לקבוצה בחינוך הקיבוצי יכולה לקבוע מהלכי חיים שלמים ואל תהליך ההתבגרות בקבוצה מתלווה תמיד השאלה 'איך אהיה כמו כולם, אך גם אישאר אני?' ברישומי דיו אני בודקת חיבורים חדשים בתוך צלליות של תמונות ילדות ומשפחה. במקביל, אני משחקת בקוביות וגרוטאות שליטת בשדות הילדות שלי, בונה מהן דמויות ומלאכים, קבוצה של שונים, משחזרת מהלכים שבקצה שלהם אני תמיד קצת אחרת, בצד, כמו כולם." זהר אלף

"יצרתי וידאודאנס העוסק בחוויה הבית-ספרית. ניסיון לתפוס באמצעות צורות, תנועות, צלילים ותמונות – נקודת מבט מורה-אישה בתוך ההתחוללות שלה כסובייקט בתוך המערכת החינוכית, בתוך בית-ספר או בתוך כיתה. את ההשראה לתנועתיות לקחתי מכמה מקורות: מילים שמצאתי ביומני עבר, סרטון המציג ריקוד שרקדתי כתלמידה של דנה רוטנברג בסטודיו למחול כנערה והמרכזי מביניהם – מן היצירה ROSAS DANST ROSAS של הכוריאוגרפית אן טרזה דה קירסמאקר. היצירה מרפררת ומשאילה את המוזיקה והתנועתיות של דה קירסמאקר ועל ידי כך מתייחסת גם לנושאים של שכפול והעתקה."

לירן רקנטי

"כתבתי את 'הדהוד' מתוך חוויית הכפילות וההזדהות עם התלמידות שלי. בשיר אני מטילה את הרגשות שלי ללא סינון ומדברת על עצמי דרכן ועליהן דרכי. בחרתי להציג עבודת מיצב על שולחן בית ספר ולחבר אליה את השיר בקולי."

שקד כהן